

Het boek Deuteronomium is een verslag van de afscheidstoespraken van Mozes. Hij heeft 40 jaar lang met het volk door de woestijn heen gesjokt. En nu zijn ze in de velden van Moab. Nu hoeven ze nog alleen de Jordaan over te steken en dan zijn ze in het beloofde land. Maar Mozes mag niet. Want hij is ongehoorzaam geweest. En daarom moet Mozes zich gereed maken om te kunnen sterven. Te sterven op de berg Nebo. Hij neemt afscheid van het volk waar hij een hoop mee te stellen heeft gehad. Ze hebben hem willen stenigen. Ze hebben gezeurd over het manna, dat hen niet smaakte. Ze hebben de toorn van God op de hals gehaald, toen ze dansten rondom het gouden kalf. Ze hebben God steeds verdacht gemaakt. Ze konden niet geloven dat God hen het beloofde land zou geven. Kortom die hele reis was een grote demonstratie van de kern van onze zonden. Zelfhandhaving. Gaan voor jezelf. We zien bij dit volk een ongelooflijke scherp profiel van de autonome mens. De ik-mens. De mens, die altijd kiest voor zichzelf en daarmee voor de dood.

Wat een volk. En toch proef je aan alles dat Mozes hartstochtelijk veel van dit volk heeft gehouden. Weet je waarom? Omdat God Zijn Naam aan dit volk had verbonden. Daarom. En nu zijn we in hoofdstuk 30 aangekomen bij het einde van de afscheidsprek. Als je het boek Deuteronomium leest en vooral vanaf hoofdstuk 27, dan kom je snel bij de gedachte van een vader die gaat sterven. Die heengaat vanuit het aardse naar het hemelse leven. Die spoedig de grens van tijd naar eeuwigheid zullen overgaan. Maar dan roept zo'n vader nog een keer de kinderen bij elkaar. Nog één keer een laatste woord rond dat sterfbed. Nog één keer een laatste vermaning. Nog één keer een krachtig appél. Nog één keer die indringende preek. Zoek toch de Heere en heb Hem lief. Wandel toch in Zijn wegen. Nog één keer kijkt Mozes het volk diep in de ogen. Het zijn dan ook hele bewogen en indringende woorden. Hier zien we opnieuw bij Mozes een gloed van bewogenheid in zijn hart. Wat lijkt hij hier veel op de Heere Jezus.

Mozes zegt tegen Israël: "Twee kanten van de Heere heb ik jullie steeds voorgehouden. De zegen en de vloek. Het leven en de dood. Ik heb gezegd: Als jullie met de Heere zullen leven, dan zullen jullie gezegend worden. En als jullie niet met de Heere willen leven, dan komt de vloek over jullie." Een indringende zaak. Twee woorden. Zegen betekent leven. Vloek betekent de dood. Leven en zegen in de Bijbel betekenen het volle rijke leven met God. En dat is zo'n rijk leven. Wie dat kent. Wil nooit meer ruilen. Want dan leef je uit Zijn belofte. Nieuw-Testamentisch gezegd: dan leef ik uit Christus. Hij is de hartslag van mijn leven. En als het zover is dat ik moet sterven, dan zal Hij mij dragen door het water van de dood heen. En zal Hij mij doen ingaan in die eeuwige vreugde die nooit stuk gaat.

Ik weet niet wat er door je heen gaat bij het woordje vloek. Maar als je hoofdstuk 28 gaat lezen zul je dat in alle heftigheid zien. Zegen betekent letterlijk gewicht. Inhoud. Als je gezegend wordt jonge mensen, dan krijgt je leven het gewicht van God mee. Dan krijgt je leven inhoud. Betekenis. Maar vloek. Letterlijk betekent het woordje vloek. Licht, dat stelt niets voor. Het levert niets op. Je wordt zo weggeblazen als een veertje. Nou die twee kanten heeft Mozes laten zien. God is trouw in Zijn zegen. Maar God is ook trouw in Zijn oordeel. En die twee woorden moeten we ook altijd blijven uitspreken. Zegen en vloek. Dood en leven. En zo zegt Mozes. Dit zijn nou de twee opties die je hebt.

Zo is Mozes is bezig met het volk in de voorgaande hoofdstukken. Niet vrijblijvend, maar in alle ernst. En dan zegt hij in vers 19. *Ik roep heden de hemel en de aarde tot getuigen tegen u.* Het leven en de dood heb ik u voorgehouden. En de hemel en de aarde hebben het gehoord. Die zijn de stille getuigen. Het jaar 2020 is bijna voorbij. En we blikken terug. 52 zondagen is het Woord van God u verkondigt. Maar denk ook aan die stille momenten thuis. Ik denk dat alle keren wel iets doorklonk van het leven of de dood. De zegen of de vloek. Je zou heel eenvoudig kunnen zeggen. Hoe vaak zijn de hemel en de aarde getuigen geweest dat de Heere persoonlijk tot je sprak.

Hier dringt Jezus op je hart. En Hij zegt kom maar jongen. Bij Mij is het leven. En daarom mag je hier met al je nood Christus omhelzen die het leven is en mag je Hem vertrouwen en volgen. En Hij zal je niet wegsturen als je tot Hem komt. En Hij zet je niet aan de kant, als je aan Hem vraagt om vruchtbaar voor Hem te leven. En nou het mooie in onze tekst. Mozes zegt niet. Wat denken jullie ervan. Hier heb je het leven en hier heb je nou de dood. Kies maar tussen beiden. Er is maar één keus mogelijk. Kies dan het leven!

En toch, als je naar de geschiedenis van Israël kijkt, dan gaat het toch vaak verkeerd. In de praktijk van elke dag kiezen toch liever mensen de dood. Toch liever de afgoden. En dan zie je dat al die dreiging van Deuteronomium 28 één voor één in vervulling gaat. Dan komen de Ammonieten en de Filistijnen. Jeruzalem wordt met de grond gelijk gemaakt. En mannen worden weggevoerd. Vrouwen worden verkracht. Het komt allemaal letterlijk uit. Alle oordelen die er in Deuteronomium 28 staan. Ook weer zo'n bewijs dat de Bijbel altijd het gelijk aan zijn kant heeft. Dat de voorspellingen altijd uitkomen.

U kiest elke dag. Uit de keuzes van elke dag, blijkt uw keuze, of het leven je lief is, of de dood. Je bent steeds aan het kiezen. Dus de vraag is niet. Wat wil je later. Maar de vraag is: op welke weg wandel je nu. Je hoort wel eens die uitspraak. Een preek werkt niet bij een ieder hetzelfde uit. En dat klopt. Luther zei eens. De zon straalt voor iedereen even krachtig. Maar de zon maakt zowel boter zacht, als klei hard. Dat is om over na te denken. De zon is de Zon. En met die Zon bedoeld Luther God. Hij is voor ons allemaal hetzelfde, maar de uitwerking kan zo verschillend zijn. Je kunt er zacht onder worden. Een week hart van krijgen. Dat noemen we dan de wedergeboorte. De bekering. Maar je kunt er ook hard onder worden. Ik weet het wel beter. Het laat me allemaal koud.

Weet je wat Mozes zegt in vers 11. Het is helemaal niet moeilijk. Want zegt hij in vers 12: "Je hoeft er de hemel niet voor in te klimmen. Om het daar vandaan te halen. Je hoeft ook niet naar de overkant van de zee om het daarvandaan te halen. God doet het Zelf." Nu in de eenvoud van de prediking. Nu brengt Hij het heel dicht bij. En wie neervalt voor het kruis, die leeft. Weet je wat de Heere dan met je doet. Hij zal verlenging van dagen geven. Hij zal dagen aan je dagen toevoegen. Zo staat het in het Oude Testament. Het Nieuwe Testament zegt het iets anders. Dan krijg je het eeuwige leven. Leven dat nooit meer ophoudt.

En nog één ding. Je kiest nooit alleen voor jezelf. Dat staat ook in onze tekst: "Opdat hij leeft en zijn nageslacht." Je kiest dus nooit alleen voor jezelf. De keus die onze generatie maakt, die heeft ingrijpende gevolgen voor de generatie die komt. Onze keuzes hebben verstrekkende gevolgen voor onze kinderen. En daarom zegt Mozes: Kies dan het leven. Opdat u leeft en uw nageslacht. Want andersom is ook waar. Als je de Heere zoekt met ingespannen krachten dan wil de Heere dat zegenen. Dat heeft Hij beloofd. Laten we dan het goede voor elkaar zoeken. En laten we tegen onze kinderen zeggen dat het leven met de Heere zeker de moeite waard is. Zo'n hoopvol leven gun je nou toch elk kind. Kies dan. Let op! Het is geen vrijblijvend advies. Maar het is hier gebiedende wijs. En dan zegt de Hemelse Vader. Nou heb ik heb Hem, Mijn liefste in de kribbe neergelegd. En nou gebied ik je om op Hem te zien. En als je dat niet doet. Dan zul je zonder Hem moeten sterven. En dat is verloren gaan. Ach of we nou vanavond in de kribbe kijken. Of we staren vanavond naar het kruis. Dat maakt even niet uit. De Vader zegt tegen ons allemaal: Zie op Hem en wordt behouden. Hij openbaart zich nu toch. De Geest heeft dat Woord gegeven, opdat we het zouden horen en zouden leven. Zie op Mij en wordt behouden.

Met het kerstfeest in het achterhoofd. Broeders en zuster van Rehoboth. Wees verblijd. Ook na dit moeilijke jaar. Wees verblijd? Waarom dan Heere? Omdat ik Licht ben. En daar is geen duisternis in Mij. Dat is een onbegrijpelijke zaak. Maar dat is wel het grootste wonder wat er is. Want dat betekent dat al die zonden van u en al die zonden van mij, ook van het afgelopen jaar verslonden zijn in Hem. De Levensvorst. En nu is het een immens wonder dat de Heere nog steeds tot ons wil spreken. Ook na het afgelopen jaar. En tegen ons zegt. Weet je wat jij moet doen. Kies maar voor het leven. Omdat ik God ben. En het leven bij Mij te vinden is. Ik zou zeggen. Na dit intens moeilijke jaar met zijn vele vragen. Kies dan. En lees dan eens vers 20: *Door de Heere uw God lief te hebben. En Zijn stem te gehoorzamen. En u aan Hem vast te houden. Want Hij is uw leven en de verlenging van dagen.*

Lieve mensen, als je nou alleen vers 20 zou meenemen de oudejaarsnacht in. Als je alleen met die tekst bezig bent voor God. Dan ga je toch blij het nieuwe jaar in. Denk je niet dat het al die problemen van jou en mij in een ander licht zet? Eén woord. Eén tekst. En dan kun je heel het leven aan. Want de Heere is waarlijk opgestaan. Jezus leeft, en ik met Hem. Nu hebben we Christus nog in de prediking. In de verkonding, waar Hij ons het leven biedt. Maar straks zullen we Hem zien. Het vleesgeworden Woord. En dan zullen we leven. Eeuwig leven bij én met Hem.